

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Κυκλοφοροῦν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἑσχέρην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παροσχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀπαρτίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ἘΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμῆς 100. Ἐξέμνηος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰθίοπος γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξέμνηος καὶ Τρίμηνος ἐναλόγως.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ἹΕΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΠΛΗΡΩΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ σεν-δορμαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθόκτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Δεκεμβρίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 36

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Ὁ Γιόγκ ἦταν ἓνας ἔξυπνος νέος ἀπὸ τὸ Ἀννάμ, ποὺ εἶχε ἄλλοτε καταχθεῖ στὸν ἀποικιακὸ στρατὸ κι' εἶχε γίνεи λοχίας. Κι' ὅταν ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀρχισε νὰ φτιάχνει τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τοῦ Ἀννάμ καὶ στρατολόγησε ἐργάτες, ὁ Γιόγκ παρουσιάστηκε κι' ἔγινε ἀμέσως δεκτός, γιατί τὸ στρατιωτικὸ του βιβλιάριο ἔγραφε «διαγωγὴ ἁρίστη».

Ἦταν ὄχι μόνον ἔξυπνος, ἀλλὰ καὶ εὐσυνείδητος καὶ προνοητικὸς κι' ἀκόμα ἱκανὸς νὰ διακτεῖ καὶ νὰ προστάζει. Οἱ μηχανικοὶ τὸν διέκριναν ἀμέσως καὶ τὸν διόρισαν ἀρχηγὸ ἑνὸς ἀποσπάσματος ἀπὸ ἐργάτες, ποὺ ἡ δουλειὰ τοῦ ἦταν νὰ τοποθετεῖ στὸ δρόμο, εὐθὺς μόλις τὸν ἀνοίγαν οἱ ἄλλοι ἐργάτες, στύλους ποὺ ἔδειχναν τὰ χιλιόμετρα, σημάδια γιὰ τίς ἀποστάσεις, καὶ στύλους γιὰ τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα.

Ὁ δρόμος περνοῦσε ἀπὸ ἐκτάσεις σκεπασμένες μὲ πυκνὸτάτα δάση, καὶ τὸν ἀνοίγαν δουλεύοντας ἀδιάκοπα μὲ τοσκούρια καὶ πριόνια. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Γιόγκ ἐργαζόταν σὲ μιὰ περιοχὴ, ὅπου λίμναζαν τὰ νερὰ τῶν βροχῶν καὶ σχημάτιζαν ἔλη. Τρεῖς χιλιόμετρα πρὸ βορρηνά, ἐργαζόταν τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Τράν, ἄλλου Ἀνναμίτη, συναδέλφου τοῦ Γιόγκ.

Ὅλη τὴν ἡμέρα, τὰ βαγονάκια πήγαιναν κι' ἐρχόνταν πάνω σὲ γραμμές, κουβαλώντας χύματα καὶ ξυλεία. Κι' ὅταν βράδευαζε, τὰ δυὸ ἀποσπάσματα ἔαμγαν σ' ἓνα μεγάλο ὑπόστεγο, ποὺ χρησίμευε καὶ γιὰ θάλαμος ὑπνου. Ἐκεῖ οἱ δυὸ ἀρχιεργάτες καθόνταν καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Ἐνα βράδυ, ὁ Τράν ἦταν συλλογισμένος:

— Τὸ Πνεῦμα τῶν νερῶν θὰ πεθάνει,

εἶπε ἀποφθεγματικὰ. Σήμερα δὲν ἔβρεξε!

— Ὁ Δράκοντας φαίνεται πὺς τὸ νίκησε, ἀπάντησε ὁ Γιόγκ, καὶ ἡ φλογερὴ του ἀπαντοὴ ἔξερανε τὸ νερὸ τοῦ σούρανού!

— Περίεργο, εἶπε ὁ Τράν. Σήμερα τὸ πρωτὶ εἶδα ὅτι: ὁ δρόμος ἦταν χαλασμένος σὲ διάστημα ἑκατὸ μέτρων πάνω-κάτω. Θάλεγα κανεὶς ὅτι ἀγνωστοὶ γίγαντες εἶχαν ἀναποδογυρίσει καὶ καταστρέψει τὰ πάντα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν συλλογισμένος

«Ἐσφριζόναν τοὺς στύλους καὶ τὰ σημάδια τῶν χιλιομέτρων...»
(Σελ. 422, στ. γ')

ὁ Γιόγκ. Ἦταν σίγουρος ὅτι χθὲς εἶχε στήσει τὸ στύλο τοῦ 125οῦ χιλιομέτρου καὶ σήμερα δὲν τὸν βρῆκε!

Τὴν ἀκόλουθη μέρα, ὁ Γιόγκ ἦταν ἀνήσυχος μὲ τὰ σωσά του. Οἱ τρεῖς τελευταῖοι χιλιόμετρικοὶ στύλοι εἶχαν ἔξαφανισθεῖ! Ἐφάξε ὅμως καὶ τέλος τοὺς βρῆκε κρυμμένους μέσα σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ φύλλα.

— Κάποιος κατεργάρης θέλησε νὰ σοῦ κάμει φάρσα, εἶπε ὁ Τράν.

— Ἐνας ἄνθρωπος, ὅσο κατεργάρης κι' ἂν εἶναι, καθὼς λές, δὲ μπορεῖ νὰ σπάσει στὰ δυὸ σὰ σπιρτόξυλο, ἓναν στύλο τοῦ τηλεγράφου!

Ὁ Τράν ἀρχισε νὰ σφυρίζει, χωρὶς νάπαντᾷ.

— Εἶναι τὰ Πνεύματα τοῦ δάσου, ποὺ πέρνουν τὴν ἐκδίκευσή τους, εἶπε ὁ Γιόγκ. Ἐγὼ λέω νὰ εἰδοποιήσω τὸ μηχανικό.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ, πήρε τὴν τηλεγραφικὴ συσκευή, ποὺ ἦταν στὸ ὑπόστεγο καὶ κάλεσε: Καμμιά ἀπάντητησι. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κοιμήθηκε πολὺ ἄσχημα ὁ Γιόγκ. Τὴν αὐγὴ, ὁ μηχανικὸς ποὺ ὀδηγοῦσε τὴ μικρὴ ἀτμομηχανή, τοῦφερε μιὰν εἰδησι, ποὺ μεγάλωσε περισσότερο τὴν ἀγωνία του: Σὲ ἀπόσταση ἕξι χιλιομέτρων στὴ σειρά, κανένας στύλος δὲν ἔμενε ὄρθιος. Κοίτονταν ὅλοι ἀπάνω στὸ δρόμο, ἀνάμεσα σὲ κουβαριασμένα σύρματα, πλᾶϊ στὸ χιλιόμετρο 120.

Τὰ πράγματα ἦταν πολὺ σοβαρά. Ὁ Τράν κι' ὁ Γιόγκ ἔστειλαν τὴν ἀτμομηχανή, ποὺ ἔσφύσαγε ἀχνούς ἀπ' ὄλους τῆς τοὺς σωλήνες, γιὰ νὰ εἰδοποιήσει τὸ μηχανικό, ποὺ κατοικοῦσε σ' ἓνα ξύλινο σπίτι, κάμποσα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὰ ἔργα.

Ὁ μηχανικὸς πήγε ἀμέσως, καὶ ὅταν εἶδε τοὺς στύλους τοῦ τηλεγράφου καὶ τὰ σημάδια τῶν χιλιομέτρων σωριασμένα τόνα πάνω στ' ἄλλο, ἔμεινε ασατισμένος κάμποση ὥρα. Ὑστερὰ κίνησε νὰ φύγει, λέγοντας:

— Τὴ νύχτα, στίς 10, θὰ μὲ περιμένετε στὸ χιλιόμετρο 118.

Τὴν ὥρα αὐτὴ, συναντήθηκαν κι' οἱ

ἀχνίζε και σκόρπιζε γύρω της ένα δυνατό αρωμα.

—Νά ένα ωραίο σιφάδο! φωνάζει ο θεός Βαρνάβας, και γεμίζει ως άπάνω τα πιάτα των άνηψιών του.

— Πρέπει να τρώτε, τις διατάσσει μ' έναν τόνο που δεν επιδέχεται αντίρρηση· πρέπει να τρώτε για να γίνετε μεγάλα και γερά κορίτσια, κι' όχι ταλιβίθρες, όπως είσθε τώρα.

Δειλιασμένα απ' αυτόν τον τόνο, τα κορίτσια κατόρθωσαν θέλοντας και μη ναποτελειώσουν τη φοβερή μερίδα τους. Αρνήθηκαν όμως να ξαναπαρουν κι' άλλο, όταν τους επρότεινε ο θεός τους.

— Εύχαριστούμε πολύ, δεν πεινούμε πιά, είπαν και οι τρεις τους εν χορῷ.

— Δεν πεινάτε πιά; Και το φητό; Και χωρίς άλλη συζήτηση, μια και το μπουντάκι είχε κοπεί, τους γέμισε τα πιάτα τους.

— Φάτε, φάτε! τις διατάζει.

Δειλιασμένα τα παιδιά κατέβασαν το κεφάλι και διαζαν τον εαυτό τους για να τρώνε. Με δυσκολία μπόρεσαν να τελειώσουν ελο το φαγητό τους.

— Δεν είναι καλό; τις ρωτούσε ο θεός. — Ω, πώς! Πολύ ωραίο!

Πολύ ωραίο, αλήθεια. Τόσο ωραίο ὡστε το άρωμά του, ξεπερνώντας το παραβάν, έφθανε ως το άλλο τραπέζι κι' έκανε τ' άγόρια ν' ανοίγουν τα ρουθούνια τους.

Ο Παύλος, ο Γιαννάκης ο Πέτρος, ο Ζοζός, μυρίζονταν τον άέρα μα δεν τολμούσαν να πουν τίποτα, μια κι' ήταν η πρώτη μέρα που βρίσκονταν στο ξένο σπίτι. Ο άνεμος όμως της επανάστασης αναστάτωνα τις ψυχές τους, για να μην ποθμε τα στομάχια τους.

Ενώσω το σιφάδο συμβάδιζε με τα φασολάκια, βασίλευε ακόμη κάποια σχετική ήσυχία. Όταν όμως στο άριστερό τραπέζι παρουσιάστηκε το φητό, την ώρα που στο δεξιό σερβιρίζονταν το ριζόγαλο, τότε άρχισαν τα μουρμουρητά, πολύ σιγανά βέβαια, άλλ' όπωςδήποτε άρχισαν.

Ευτυχώς που η θειά Άγλαία έγινε πάλι κουφή και το πρόσωπό της ήταν ήρεμο την ώρα που γέμιζε τα πιάτα των άνηψιών της. Οι κουφοί καθώς φαίνεται δεν άκουν τις διαμαρτυρίες των άλλων. Το καλύτερο λοιπόν που είχε να κάνει ο καθένας ήταν να σιωπάση και να φάη, τι βρισκόταν μπροστά του.

— Βεβαιότατα! έχω εφαρμόσει από πολύν καιρό τη φυτοφαγική διαίτα... (Σελ. 425, στ. γ')

Καταπνίγοντας τα αισθήματά τους, τα άγόρια τέλειωσαν το ρύζι, αλλά τότε έγινε κάτι που θα χρειαζόταν στήληθεια ήρωϊσμός για να μπόρεση να κρατήσει κανείς την ψυχραιμία του.

Στο δεξιό τραπέζι παρουσιάστηκε μια φρουτιέρα με φραγκοστάφυλα.

Στο άριστερό όμως, κομπόστα από κερσία με ρούμι!

Μονομιάς η δρεξη των κοριτσιών ξανάνοιξε. Από την άλλη μεριά του παραβάν σηκώθηκε πραγματική επανάσταση.

— Αχ! πώς θα ήθελα! είπε αναστενάζοντας ο Πέτρος στο Γιαννάκη.

Το σιγανό αυτό παράπονο βρήκε άμέσως απήχηση στο Ζοζό.

— Ε! τι; και τις πετούστε σας; λέει η θειά Άγλαία.

— Σέλω κι' εγώ, σέλω κι' εγώ! φωνάζει δυνατά το κακομαθημένο παιδί.

Και η φωνή του αυτού προκαλεί τις φωνές και των άλλων. Μάλιστα η θειά Άγλαία άγριοκοιτάζει τους αντίρρες. Γύρω από το τραπέζι γίνεται πραγματική συναυλία παραπόνων.

— Φίλοι μου, δηλώνει η θειά Άγλαία με δλη της την σοβαρότητα, φέρεσθε πολύ άσχημα! Ενώμια ετι θάχατε καλύτερη ανατροφή. Σας παρακαλώ να μην ξανακοιτάξετε πιά ποτέ απ' την άλλη μεριά του παραβάν, και μάλιστα από τ' άπαγορεύω. Νά θεωρείτε το παραβάν

αυτό σαν έναν πραγματικό τοίχο· από μέσα απ' τους τοίχους δεν μπορεί κανείς να ιδη.

Ντροπισασμένα τα παιδιά σάπασαν, και με κατεβασμένα τα κεφάλια έφαγαν τα φραγκοστάφυλά τους.

— Διψώ, θειά μου, λέει ο Παύλος. Έννοείται ετι καθ' ελο το διάστημα του φαγητού δεν έπιναν παρά νερό. Απ' αυτό όμως μπόρεσε να πάρη κανείς όσο ήθελε.

— Μην κάνεις τον κόπο να γεμίσης το ποτήρι σου, λέει το πειραχτήριο, ο Γιαννάκης. Νά που μας φέρνουν τον καφέ.

Πραγματικώς η Πουλχερία έμφανίζεται μ' ένα μεγάλο βίσκο. Φαίνεται νακουσε τα λόγια του Γιαννάκη κι' ένα ειρωνικό χαμόγελο είναι ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. Δεν λέει όμως τίποτα, αλλά βάζει μπροστά στον καθένα από ένα φλιτζάνι γεμάτο μ' ένα χρυσωπό υγρό που άχνιζει.

— Καλέ, τι καφές ειν' αυτός! φωνάζει ο Γιαννάκης.

— Πούφ! λέει ο Πέτρος, που πρόφτασε να δοκιμάση. Και κάνοντας μια φοβερή γκριμάτσα, φωνάζει:

— Καλέ, αυτό είναι χαμομήλι!

— Χαμομήλι! επαναλαμβάνουν ελοι με μια φωνή. Μα δεν μας πονεί το στομάχι μας!

— Δεν έχει να κάνει, λέει η Πουλχερία ειρωνικά κι' έπειτα ξέρετε, μικροί μας κύριοι, το χαμομήλι είναι πολύ καλό για τα νεύρα, και μια την αλήθεια μου φαίνεται ετι τα νεύρα σας έχουν μεγάλη ανάγκη από γιατρικό.

Οι μικροί κύριοι γίνονται κατακόκκινοι σαν παπαρούνες. Προσπαθούν με μεγάλο κόπο να πουν το χαμομήλι τους και να μη γυρίσουν προς το παραβάν.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΖΟΥΛΗ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Έβνηδόν, Άριστέον Γραμμάτων και Τεχνών)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

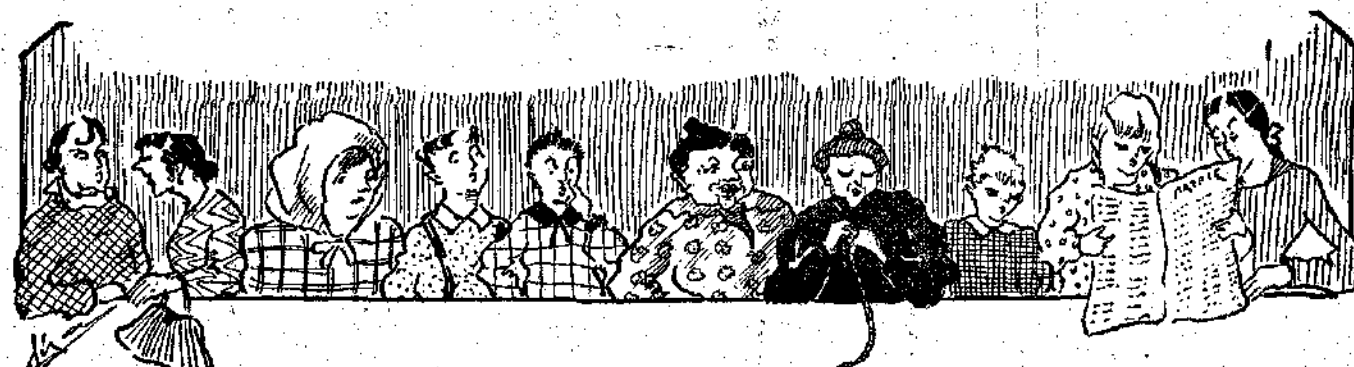
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ με σκίτσα της δ. ΛΙΔΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο— Τα πρώτα χρόνια της ανεξαρτησίας, το Ναύπλιο είχε γίνει πρωτεύουσα της Ελλάδας, γιατί η Αθήνα, που τελευταία σχεδόν ελευθερώθηκε από τους Τούρκους, δεν ήταν ακόμα έτοιμη. Ετοιμάστηκε ως τα 1835. Κι' από τότε, η νέα πρωτεύουσα, η μικρή πόλη, έγινε γοργά μια από τις μεγαλύτερες και τις ωραιότερες της Ανατολής.

Στην Αθήνα, όπου βρεθήκαμε άξαφνα σ' ένα τέτοιο πλήθος από άγνωστους, ο πρώτος γνώστος που άπαντήσαμε, πούος ήταν, νομίζετε; ο Πετράκης, ο άριθμομημόνας!

Τόν είδαμε στην όδον Σταδίου κατά το μεσημέρι. Μας γνώρισε άμέσως όπως τόν γνωρίσαμε και μετς. Μας έσφιξε δια-

δέ με ξέρει κανένας κι' είμαι ήσυχος... — Φαντάζομαι όμως τι προβλήματα θα λύνης τώρα στο σχολείο! τού είπα. — Α, μπά! όχι!... Έκάμε ο Πετράκης μ' ένα μορφασμό. Το πιστεύετε λοιπόν πως άμα έμαθα Αριθμητική, δέν τά καταφέρνω όπως τότε που δέν ήξερα ούτε άριθμηση; Τι περιεργο! Περιεργο, αλήθεια! αλλά ετσι συμβαίνει με τους περισσότερους απ' αυτούς τους άριθμομημόνες: Διατηρούν τη φυσική τους ικανότη όσο είναι άμαθα παιδιά. Μεγαλώνοντας και μαθαίνοντας, τη χάνουν. Αλλά και τι χρειάζεται; Μόνο ίσως για το θεατράκι κανενός Πανάγαρη. Γιατί ποιά ανάγκη να μπόρη κανείς να βρίσκη στη στιγμή πόσους κόμπους έχει ένα μάτσο καλάμια; Κι' αυτό το πρόβλημα, και χίλια άλλα πιο χρήσιμα,

«Βρήκαμε κει ένα σωρό κορίτσια, γυναίκας, παιδιά...» (Σελ. 327, στ. β')

χυτικά το χέρι, χάιδεφε το Μαυρούκο και μας ρώτησε τι γίνεται η Νίνα κι' ο μαύρμας. Τού είπαμε, τού τα είπαμε όλα... Ο καίμενος έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον. Και μας συμβούλεψε, για να βρούμε θέση πιο εύκολα, να πάμε σ' ένα ύπηρετομεσιτικό γραφείο. Μας είπε μάλιστα πως έβλεπε ένα τέτοιο σε κάποιο δρόμο, κοντά στο σχολείο του.

Ο Πετράκης, βλέπετε, σπούδαζε τότε στην Αθήνα. Ο πατέρας του, που είχε γυρίσει απ' τη Βλαχιά με παραδάκια, τόν έστειλε, γιατί καθώς τούβλεγαν ελοι, ο μικρός άριθμομημόνας θα γινόταν ένας «μεγάλος μαθηματικός». Για την ώρα ήταν οικότροφος σ' ένα σπίτι συγγενικό του και πήγαινε σ' ένα Λύκειο.

— Μα γιατί δέν καθόσουν στη Ζάχυθο, ως να βγάλης το Γυμνάσιο; τόν ρώτησα. — Ω, στη Ζάχυθο, ύστερ' από κεινο το σεισμό! μας άποκρίθηκε. Έπειτα κει-πέρα με ήξεραν ελοι και με σταύρωγαν να τούς λύνω προβλήματα. Έδω

τά λύνει μια χαρά ο άλλος με την Αριθμητική του. Τι σημαίνει αν θάρρηση λιγάκι περισσότερο;

Ακολουθήσαμε τη συμβουλή του Πετράκη και την ίδια ώρα παρουσιάστηκε στο ύπηρετομεσιτικό. Βρήκαμε κει ένα σωρό κορίτσια και γυναίκας, που γύρευαν να μπόην σε σπίτια καμαριέρες, μαγειρίσσοες, παραμάνες, και πολλά παιδιά σαν και μας που ήθελαν σπία για να ύπηρετούν και να σπουδάσουν. Ο μεσίτης, ένας όμορφος μελαχροινός άντρας ίσαμε κει πάνω, έτυχε ναναι Λάκωνας σαν το Φάνη. Κι' έπειδή στην Ελλάδα οι πατριώτες ύποστηρίζουντα μεταξύ τους, και μάλιστα οι Λάκωνες, οι Κεφαλλονίτες κι' οι Κρητικοί, ο μεσίτης μας έγραψε πρόγραμμα σ' ένα βιβλίο, και μας ύποσχέθηκε να φροντίση «όπως θα φρόντιζε για παιδιά του». Μια-δυό μέρες κι' η δουλειά μας θάταν τελειωμένη, αν και, κεινο τόν καιρό, πλεόναζαν οι ύπηρέτες και δύσκολα βρισκόταν σπία που να γυρεύη.

Μας ρώτησε μάλιστα που κονέψαμε. Κι' άμα άκουσε πως δέ βρήκαμε άκόμα ξενοδοχείο, μας είπε πως μπόρούσαμε ναφήσουμε τα ρούχα μας εκεί και να κοιμηθούμε, — είχε τόπο, — μια-δυό νύχτες, ως που να μας τοποθετήση καλύτερα...

— Εύχαριστώ πολύ, είπε ο Φάνης, μα έχουμε, βλέπετε, και το σκύλο... — Δεν πειράζει, ως είναι κι' ο σκύλος. Δε μου λέτε όμως, τι θα τόν κάνετε άμα βρήτε σπίτι;

— Ω! Έκάμε ο Φάνης, τέτοιο σκύλο καθέννας θα τόν θέλει. Είναι όμορφος, είναι και γυμνασμένος. Το βράδυ θάττον βάλω να μας κάμη μερικά γυμνάσια, να ιδήτε.

— Το πιστεύω, άποκρίθηκε ο μεσίτης, άφου, μου λέτε πως έπαιζε και στο θέατρο. Και τόν βλέπω τι όμορφος που είναι... Μα νομίζετε πως εύκολα πέρνουν σ' ένα σπίτι ύπηρέτη που θέλει να σπουδάση και που έχει και σκύλο;

— Θα βρούμε κανένα κύριο ναγαπά τα ζώα! είπε ο Φάνης. Η εγώ η ο Δήμης, άδιάφορο...

Ο μεσίτης σήκωσε τους ώμους. — Το σκύλι, παιδιά μου, είναι μπελάς, είναι κι' έξοδο... Έγώ σας συμβουλεύω να το πουλήσετε.

— Το Μαυρούκο μας να πουλήσουμε; ποτέ! φώναξε ο Φάνης.

— Ποτέ! είπα κι' εγώ· θα τόν κρατήσουμε με κάθε θυσία...

— Καλά λοιπόν, να ιδούμε. Δε σας άπελπίζω, μα... είναι δύσκολο να πτόχετε αυτό που θέλετε.

Μας φόβισαν λιγάκι τα λόγια του μεσίτη Ο Φάνης μουρμούρισε: «Καλύτερα να τόν άφηνάμε κι' αυτόν της Νίνας». Κι' εγώ, για καλό και για κακό, έγραφα ένα γράμμα στον κερ-Γεώργη τόν Πατρινό, και τόν ρωτούσα, τώρα που ήμουν ελεύθερος, αν ήθελε άκόμα να με πάρη κοντά του, να με κάμη σταφιδά. Λογάριαζα να πάω τότε στην Πάτρα με το Μαυρούκο, που ήξερα πόσο τόν άγαπούσε ο κερ-Γεώργης. Και περιμένα...

Αλλά πρέπει να σας πώ πως, αν και

τ'όστειλα συστημένο, ποτέ δ'εν έλαβα απάντησιν ο' εκείνο τ'ό γράμμα. Τι' δικίον ποδ'είχε ο μακαρίτης ο Πανάγαρης, ποδ' μούλεγε να μ'ην πιστεύω λόγια και κομπλιμέντα! Και πόσο σωστή είναι η παροιμία, «όπου ακούσ' πολλά κ'ράσια, β'σταγε μικρά καλάθια»!

8. Τ'ό δαχτυλίδι ποδ' χάθηκε

Δέν κοιμηθήκαμε πολλές νύχτες στο «όπηρετομεσιτικό». Ούτε φάγαμε πολλές ημέρες ο' ένα μαγέρισκο στ'ην 'Αγορά, όπου ο Φάνης πλήρωνε κάτι παραπάνω, να τ'ό δ'ινον κόκκιλα κι' αποφάγια για τ'ό Μαυροόκο. Ο μεσίτης τ'ού βρήκε σ'ίτι για να μ'η μαζί με τ'ό σκόλο του. Γιατί ο κύριος, ένας πλούσιος χτηματίας, ήταν κυνηγός κι' είχε άληθινή μανία με τ'ους σκόλους. Ούτε τ'ό κόστιζε τίποτα αν, σ'τους τρεις ποδ' έτρεφε, προσθετόταν τ'ώρα άλλος ένας... Ος τ'ην 'Άλλη μέρα, β'ρήθηκε σ'ίτι και για μένα. Θ'ά όπηρετούσα και, τ'ό βράδυ, απ'α τις έξη ως τις έννιά, θ'ά π'ήγαινα στ'η Σχολή τ'ων 'Απόρων τ'ου Παρνασού. Τ'ό ίδιο κι' ο Φάνης, για τ'ην ώρα, —γιατί πάντα α'ιτουνού ο σκοπός ήταν να μ'η στ'ό 'Ωδετο, κι' ας μ'ην η'ξερε ακόμα π'ώς και τότε θ'ά τ'ό κατόρθωνε.

Ο καινούργιος μου κύριος ήταν δοκηγός και καθόταν στ'ην οδόν Φειδίου, έναν όμορφο κι' ήσυχον δρόμο, λίγο πιο πάνω απ' τ'ά κέντρα, προς τ'η Νεάπολη. Έκει είχε και τ'ό γραφείο του. Καθόλου μεγάλη δέν ήταν η' οίκογένεια: ο κύριος, η' κυρία και τ'ό άγοράκι τους. 'Απεναντίας, η' όπηρεσία ήταν μεγάλη: μαγείρισσα, καμαριέρα, νταντά τ'ού μικρού Δώρου, κι' ακόμα μ'ια μικρή όπηρετρια, βοηθητική. 'Εγώ λοιπόν δέν είχα πολλές δουλειές. Με ήθελαν προπάντων για τ'ό γραφείο και για έξω. Μούκαμαν εύθως μ'ια κομψή στολή, μαύρη με κόκκινα σερίφια και χρυσά κομπιά, ποδ' μου θύμισε τ'η θεατρίνιστική, και μ' έβαλαν να κοιμάμαι απάνω, στ'η σοφίτα, ο' ένα μικρινάρι ποδ' ήταν «αν κάμαρα», γιατί οί κάμαρες ήταν πιασμένες από τις γυναίκες.

Δυο-τρία θελήματα τ'ού δικηγόρου, άλλα τόσο της κυρίας του, ένα ξεσκόνισμα τ'ού γραφείου, ένα τρίψιμο τ'ων μπρούντζων της ξάπορτας, ένα σφουγγάρισμα της μαρμαρένιας σκάλας, α'υτή σχεδόν ήταν η' ταχτική καθημερινή μου όπηρεσία. Καθώς κατάλαβα, στ'ό πλουσιόσπιτο εκείνο δέν με ήθελαν από άναγκη πραγματική, αλλά περισσότ'ερο για μ'ια μάταιη επίδειξη. Κι' αφού οί άνθρωποι μ' έτρεφαν, μ' έντωναν και με πλήρωναν γι' α'υτό, —έικου δραχμές τ'ό μήνα, ποδ' μπορούσα να τις στέλνω όλες στ'ό χωριό, —έπρεπε κι' εγώ να κάνω τ'ό μέρος μου εύσυνείδητα. Όχι μόνο λοιπόν ταχτικός και πρόθυμος ή-

μουν στ'η λίγη μου και εύκολη εργασία, παρ'α και πρόσεχα να είμαι πάντα καθαρός, καλοχτενισμένος και συγυρισμένος, για να φαγιάζω. 'Επειτα είχα καλό παρουσιαστικό, γέρδος και ψήλδος καθώς ήμουν, φαινόμενον μεγαλύτερος απ' τ'ην πραγματική μου ηλικία. — Έντεκα χρονών τότε, — κι' αν τ'ό πρόσώπο μου δέν ήταν όμορφο σαν τ'ού Φάνη, ούτε άσχημο όμως δέν ήταν. Για τ'ά εξωτερικά α'υτά χαρίσματα με καλοδέχτηκαν στ'ό σπίτι εκείνο, χωρίς να εξετάσουν ποτέ τί ήμουν κι' από μέσα. 'Αλήθεια, η' κυρία μου, όταν με πρωτοείδε με τ'η στολή, ειπε: «Σ'άν άρχοντοπούλου μοιάζει». Μα είναι τάχα καλά όλα τ'άρχοντόπουλα;

Μ' έγραψαν στ'η Σχολή, και κάθε βράδυ είχα τ'ην ευχαρίστηση να βλέπω εκεί τ'ον άγαπητό μου Φάνη. Γιατί μ'ας έβαλαν στ'ην ίδια τάξη και τ'ους δυο, — στ'ην πέμπτη, —αφού μ'ας εξέτασαν κι' είδαν π'ώς ξέρουμε περισσότ'ερο απ' όσα περίμεναν από δυο μικρούς σαλτιμπάγκους» σαν και μ'ας. Γιατί δέν αφήσαμε να πάη χαμένος ο καιρός μας όσο ήμασταν με τ'ον καλό εκείνο Πανάγαρη, ποδ' μ'ας έσπρωχνε πάντα να διαδίδουμε. Τ'ώρα βλέπαμε πόσο αποτελεσματική ήταν η' συμβουλή του και καρποφόρα η' διδασκαλία του. Κι' αστανόμασταν ακόμα πιο μεγάλη εύγνωμοσύνη για τ'ον άλησιμόνητο δάσκαλό μας.

Μα κι' η' Σχολή α'υτή τ'ου Παρνασού τί εύεργετική για φτωχόπαιδα σαν και μ'ας! 'Ηταν στ'ην πλατεία τ'ού 'Αγίου Γεωργίου, όπου είναι ακόμα, — αν και σήμερα έχει κι' άλλου παραρτήματα, — στ'ό ισόγειο ενός μεγάλου κι' ωραίου σπιτιού, ποδ' είναι τ'ό κατάστημα τ'ού Σουλλόγου. Ο ποιητής Βασιλειάδης, ο πατριός, σ'έφτηνε πρώτος, έπρότεινε και κατόρθωσε να ιδρύσει ο' Σύλλογος μ'ια τέτοια Σχολή. Οί συμμαθητές μας ήταν όψοκομιστές, στυλβότες, εργάτες και όπηρετές σε σ'ίτια, ποδ' δούλευαν τ'ην ημέρα και σπαύδαζαν τ'η νύχτα. 'Άλλη φορά, οί μικροί α'υτοί βιοπαλαίστες έμεναν σχεδόν ανάφραβτοι. 'Αλλ' από τ'ον καιρό ποδ' έγινε η' Νυχτερινή Σχολή, μπορούν κι' α'υτοί να μαθαίνουν όσα τ'ους χρειάζονται για τ'η ζωή τους. Σε μ'ια α'ίθουσα είναι σημενή η' προτομή τ'ού Βασιλειάδη, τ'ού μεγάλου α'υτού εύεργετή τ'ων φτωχών παιδιών. 'Ας είναι η' μνήμη του εύλογημένη!

Κάθε Κυριακή απόγεμα, είχα άδεια να βγαίνω. Τ'ό ίδιο κι' ο Φάνης, ποδ' ο κύριός του τ'ό εκανε τ'η χάρη να τ'ού δίνη τ'ό Μαυροόκο. 'Αναμνόμασταν λοιπόν κι' οί τρεις στ'ην 'Ομόνοια, —εκεί κοντά ήταν και τ'ό σπίτι τ'ού χτηματία, —παίρναμε ένα τραίμ, πηγαίναμε σε μ'ια έξοχη, κι' από κεί τραβούσαμε με τ'ά πόδια κι' όσο μακρότ'ερο μπορούσαμε. (Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ Τ' ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ

Άγαπητοί μου,

Ο γ'εγονότα α'υτ'ων τ'ων ήμερών, άσχετα βέβαια τ'ενα με τ'άλλο, μ'πορεί κανείς να τ'ά συσχετίση! Μ'ια γυναίκα, ο' ένα συνοικισμό τ'ού Πειραιώς, άνακάλυψε κάπου-και δυο άρχαίους τάφους, αφού είδε στ'ον ύπνο της σε ποίδ μέρος έπρεπε να σκάψη. Συνήθως τ'ά «όνειριασματα» α'υτά γίνονται για ίσρες εικόνες, θαμμένες από χρόνια στ'η γ'η, η' για θησαυρούς, απάνω-κάτω σαν τ'ού Δέγγραν. 'Αλλά η' φτωχή γυναίκα τ'ού Πειραιώς όνειριάστηκε για να φέρη στ'ό φως δυο τάφους άρχαίων... είδωλόατρων, και μάλιστα άδεικνούς από «κτερίσματα», ποδ' κι' α'υτά έχουν κάποτε μεγάλη αξία.

'Απεναντίας, εδ'ω στ'ας 'Αθήνας, χωρίς κανένα όνειριασμα, ένας εργολάβος οικοδομ'ων, σκάδοντας για να χτίση, άνακάλυψε άληθινόν θησαυρό: μ'ια λαγήνα γεμάτη χρυσά νομίσματα, διαρκούς. Α'υτός τ'ώρα τ'ό άρνείται —γιατί, καθώς θ'ά ξέρετε, τ'άρχαιολογικά εύρήματα δέν άνήκουν ο' εκείνον ποδ' τυχαία τ'ά ξεθάψει: άνήκουν στ'ό Κράτος, —κι' ίσχυρίζεται π'ώς κάποιος από τ'ους εργάτες του, ποδ' είχε λόγους να τ'ην εκδ'ιχηθή, τ'ον σ'υκοφάντησε π'ώς βρήκε τάχα ένα θησαυρό και τ'ον έκρυψε. Φαίνεται όμως π'ώς ο' εργολάβος είχε πραγματικώς α'υτήν τ'ην τύχη και τ'ην... έξυπνάδα. Γιατί διάφοροι «δ'αρεικοί» φάνηκαν α'υτές τις ήμέρες σε σ'άραφια τ'ων 'Αθηνών, κι' ένας μάλιστα απ' τ'ους σ'αράφιδες μαρτύρησε άλλον συνάδελφό του, ποδ' τ'ον άκουσε να λέη π'ώς άγόρασε εκατόν πενήντα τέτοια χρυσά νομίσματα... Τ'ά δυο λοιπόν α'υτά γεγονότα, —γιατί κατά πάσα πιθανότητα, γεγονός είναι και τ'ό δεύτερο, —μαρτυρούν δυο πράγματα αντίθετα κάπως προς δ'ι τι ξέραμε η' πιστεύαμε ως τ'ώρα: Α', ο'τι μ'πορεί να βρεθή θησαυρός και χωρίς όνειριασμα και Β', ο'τι μ'πορεί και με όνειριασμα να μ'η βρεθή θησαυρός, ο'υτε καν άγια εικόνα, παρ'α άρχαίοι κοινότατοι τάφοι, χωρίς καμμιά αξία, άρχαιολογική η' άλλη.

Τ'ό πρώτο δέν είναι βέβαια δύσκολο να εξηγηθή: 'Όταν μ'ια φορά οί άνθρωποι, αντί να τ'ά βάζουν σε μ'ια Τράπεζα, έβαζαν τ'ά χρυσά τους σε μ'ια λαγήνα και τ'άχωναν στ'η γ'η, φυσικότατο είναι να ξεθάψη κάποτε α'υτ'όν τ'η θησαυρό, σκάδοντας με τ'ους εργάτες του, ένας τυχερός εργολάβος οικοδομ'ων. Στ'ό δεύτερο όμως πο'ιά φυσική εξήγηση χωρεί: Τι' σχέση έχει μ'ια φτωχή γυναίκα, προσφυγίνα στ'ον Πειραιά, με δυο τάφους παραχωμένους εκεί α'ιώνες π'ριν

έληθ α'υτή: 'Η καλύτερα, τι σχέση έχει η' Καραχάλιου —έτσι λέγεται η' γυναίκα, — με τ'ον προμακαρίτη τ'ον 'Αλκήμορο ποδ', κατά τ'ην έπιγραφή, ήταν θαμμένος ο' έναν από τ'ους τάφους; Και γιατί, στ'ά καλά καθούμενα, να όνειρευθή π'ώς έπρεπε να σκάψη και να τ'ους βρ'η; 'Αν ήταν τ'ουλάχιστον κανέναν προπάππο της ο' 'Αλκήμορος... Μ' από ποδ' κι' ως ποδ'; Και ξ'ανακούστηκε όνειριασμα από πεθαμένον η' για πεθαμένον ύστερ' από τ'όσον καιρό; . . .

Ο κ. 'Αγγελος Τανάγρας, ο γνωστός λογοτέχνης και γιατρός, πρόεδρος της 'Εταιρείας τ'ων Ψυχικών 'Ερευνών, έδωσε στ'ό «'Ελεύθερο Βήμα» μ'ια εξήγηση: 'Η Καραχάλιου, λέει, είναι άπλούστατα ένα μέντιουμ, ποδ' έχει τ'η λεγόμενη διόραση, δηλαδή τ'ην ικανότητα να βλέπη μέσ' από στερεά σώματα, σ'οκτενά, όπως με τ'η συσκευή τ'ού Γαρντή στ'ό «Σιδερένιο Χέρι». 'Η 'Επιστήμη τ'ό γνωρίζει α'υτό τ'ό φαινόμενο π'ρό πολλού. Σήμερα μάλιστα χρησιμοποιούν ανθρώπους με τέτοια ικανότητα, για να ανακαλύπτουν σε άυδρους τόπους νερό. Ο κ. Τανάγρας άναφέρει κι' ένα άλλο μέντιουμ γνωστό του, κάποια 'Ελπινίκη, ποδ' κατορθώνει να διαδίδη λέξεις γραμμένες και κλεισμένες σε φάκελλο από χοντρό, άδιαπέραστο χαρτί: τ'ους άγγίζει απλώς, τ'ους άκουμπά στ'ό μέτωπό της, η' κι' από άπόσταση κάποτε, διαδίδει τ'ό περιεχόμενο! Οί άνθρωποι πάλι ποδ' ανακαλύπτουν πηγές, —οί ραβδόσκοποι οί λεγόμενοι, από ένα ραβδάκι ποδ' χρησιμοποιούν στ'ην εργασία τους και ποδ' θυμίζει τ'η ράβδο τ'ού Μωσέ, — είναι λέει, άφθονοι στ'ον κόσμο, ύπάρχει δ'ε κι' εδ'ω στ'ην 'Ελλάδα ένας περίφημος, ο κ. Μάξιμος Μαραβλάκης, καθηγητής της Γεωλογίας στ'ό Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης.

Διόραση λοιπόν, η' ζητιανές άκτινες Χ, π'ρόν καλά! 'Αλλά π'ώς και γιατί η' Καραχάλιου χρησιμοποιήσε τ'η διόραση της για να ανακαλύψη κενούς ασχετους τάφους κι' ο'χι τίποτ' άλλο πιο σχετικό και πιο χρήσιμο, απ' τ'ά τ'όσα ποδ' βρίσκονται θαμμένα στ'η γ'η; η' γιατί είδε στ'ον ύπνο της ανθρώπους να τ'ης δείχνουν τ'ό μέρος και να τ'ην προτάζουν να σκάψη, και δέν είδε μόνη της τ'ους τάφους, με τ'η διόραση τους, περνώντας κάποτε από κεί; . . . γι' α'υτά ο κ. 'Αγγελος Τανάγρας δέν μ'ας δίνει καμμιά εξήγηση. Μ'ας παραπέμπει μόνο στ'ό περιόδικό του «Ψυχικά 'Ερευνά» και στ'ό κεφάλαιο «Ψυχομετρία». . . Δέν είχα τ'ον καιρό να φάξω. 'Αλλά κι' αν έφαχνα, είμαι βέβαιος π'ώς δέν θ'ά έβρισκα καμμιά εξήγηση πιο ικανοποιητική. 'Ετσι και με τ'η «διόραση» τ'ό γεγονός μένει άνεξήγητο, όπως θάμενε και χωρίς α'υτή τ'η... λέξη.

Σ'ας άσπάσονται ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟ ΜΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Ο ΚΑΜΠΟΣ ΤΩΝ ΝΑΡΚΙΣΣΩΝ

Πήγαμε στ'ον κάμπο τ'ων ναρκίσσων με τ'η μικρή μου φίλη, τ'ην πρώτη άνοιξιάντικη μέρα. Γαλάζιος ο ούρανος πέρα ως πέρα: στ'ά δέντρα, ποδ' άρχίζουν ν'άνθιζουν, κελαϊδούν τ'ά πουλιά: στ'ην ψυχή μου κάτι φωτεινό και χαρμόσυνο άναγαλλάζει. Μακριά σήμερα οί μικροί στοχασμοί κι' η' φλόγα της φιλοδοξίας σβυσμένη. Κι' από τ'ον κόσμο τ'ων άναμνήσεων άς ξεκινήσουν οί πιο γλυκειές — πουλιά με μεγάλα γαλάζια φτερά — να μου τραγουδήσουν τ'ό τραγαόδι τ'ων παιδικών μου χρόνων.

Πήγαμε στ'ον κάμπο τ'ων ναρκίσσων με τ'η μικρή μου φίλη, τ'ην πρώτη γλυκειά άνοιξιάντικη μέρα.

Πήγαμε τ'ό μεγάλο δρόμο —κάτω απ' τ'η σιδεροδρομική γραμμή— και πιασμένοι απ' τ'ό χέρι, τρέχαμε σε δυο τρέλλα παιδιά.

Η μικρή μου φίλη έχει ένα στρογγυλό, γελαστό προσώπ'ακι, στεφανωμένο με χρυσαφένιες μπουκλίτσες και δυο μεγάλα κατάματα μάτια — σπάνια και γοητευτική αντίθεση — ποδ' μέσα τους λάμπει τ'ό φως της παιδικής χαράς. Κι' άκούει με σιωπηλή εύλάβεια τ'ά ωραία της κι' έξυπνα λόγια, γιατί δε θέλω να τ'αράξω με τ'η δική μου φωνή τ'ην άρμονία τους.

Μου μιλά για τ'ους ναρκίσσους ποδ' θ'ά κόψει να κάμει ένα μεγάλο μπουκέτο. Θ'ά τ'ους δέσει με μ'ια μακριά, ροζ κορδέλλα, ποδ' έχει μαζί της, κι' όταν κατόπι γυρίσουμε στ'ό ξενοδοχείο, δε θ'ά φ'ίσει κανένα να τ'ους μ'ριστή για να μ'η χάσουν τ'ην εωδιά τους.

Κατεβαίνουμε στ'ην κοιλάδα τ'ού γειτονικού χωριού με τ'ά μικρά εύλινα σπιτάκια.

Μ'ας καλημερίζουν οί καλοί χωρικοί και μ'ας κοιτάζουν οί άγελάδες ποδ' βόσκουν, με τ'ά μ'γάλα τους υγρά μάτια, σε δυο παλιούς γνωρίμους.

* *

Φτάνουμε στ'ον κάμπο τ'ων ναρκίσσων. Τ'ό βλέμμα μας άγκαλιάζει με χαρά τ'ην άπέραντη α'υτήν άνθισμένη έκταση, ποδ' απλώνεται πέρα ως τ'ά πόδια τ'ων 'Αλπεων.

Οί ναρκίσσοι άποπνέουν μέσα στ'ην άνοιξιάντικ' ήρεμία τ'ην εωδ'η τους άνάσα, ποδ' μεθ'ά τ'ην ψυχή.

Η μικρή μου φίλη τρέχει εδ'ω κι' εκεί, σε μ'ια πεταλούδα, κι' οί κρυστάλλινες, χαρούμενες φωνές της άνηχούν τόσο άρμονικά μέσα στ'ην άπέραντη σιωπή τ'ού δειλινού!

Τ'ην κοιτάζω ποδ' κόβει τ'ους πιο ωραίους ναρκίσσους και νοσταλγώ τ'ην άμνημονία τ'ων παιδικών μου χρόνων. Ζούμε μέσα ο' ένα κόσμο μαγικό, γεμ-

μάτων όνειρα και φως—κι' άξαφνα μ'ια μέρα τ'ον χάνουμε παντοτινά.

Τ'ά όνειρα διαλύονται σαν καπνός, τ'ό φως σβύνει, κι' έτσι χωρίς να τ'ό νοιώσουμε, βρισκόμαστε μ'ια μέρα τόσο μακριά απ' τ'ό μαγικό α'υτ'όν κόσμο της παιδικής χαράς.

Η μικρή μου φίλη έχει γεμίσει τ'ώρα τ'ην άγκαλιά της από ναρκίσσους κι' η' χαρά λάμπει στ'ό παιδικό της πρόσωπο.

Κάθεται χ'άμω στ'ην πράσινη χλόη και προσπαθεί να δέσει με τ'η ροζ κορδέλλα τ'ό μπουκέτο της.

Νά τ'ην! η' 'Ανοιξη δλοζώντανη ποδ'ρθε να σκορπίσει στ'ην ψυχή μου τ'η χαρά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΔΙΚΑΙΩΣΗ

Ο γέρος, άκουμπισμένος στ'ό παλιό εύλινο πεζούλι τ'ού παραθυριού, πίνει γουλιό-γουλιό τ'ό κρασί, ποδ' κόκκινο, σπιθοβολάει μέσ' στ'ό κατακάθαρο ποτήρι ποδ' τούφερε η' γριά του. Γραμμένος ο κάματος στ' άδλακωμένο του πρόσωπο. 'Ηρθε δυο ώρες δρόμο, μέσα στ'ό κάμα τ'ού μεσημεριού, απ' τ'ό πέρα χωριό.

Μ'ια μέρα π'ριν, ο' άγροτικός ταχυδρόμος είχε άφ'ίσει ένα χαρτάκι στ'η γειτόνισσα, σε δ'ε βρήκε τ'ους γέρους στ'ό σ'ίτι. Λεπτά είχαν έρθει απ' τ'ό γιό τους κι' έπρεπε να πάη στ'ό ταχυδρομείο να τ'ά πάρη. Π'ηγε ο' γέρος και γύρισε, μη προσμένοντας τ'ό δειλί, τ'ό θροσινό, για να φέρη τ'η χαρά μ'ια ώρα άρχήτερα στ'ην καιμένη τ'η γριά. Δυο χιλιάδες!

Έκείνοι δούλευαν μέρες και μέρες, με κ'ρού και με ζέστη, και πολλές νύχτες πονούσανε τ'ά γεροντικά τ'ά κόκαλά τους, δίχως να βγάλουν τόσα λεπτά: και τ'ό παιδί τους τ'ά κέρδισε σε δυο μ'ηνες μέσα!

Η γριά, άκουμπισμένη στ'ό ψηλό, εύλινο κανάτι, κρατάει τ'ά λεπτά και τ'ά δάκρυά της τρέχουν β'ρύση. Θυμάται τ'ους κόπους της, όταν είχε τ'ό παιδί στ'ό σχολείο, τις άγρόπνιες, τ'ά καυτά μεσημέρια τ'ού θερισμού, τις μαρτυάτικες νεροποντές στ'ό σκάλο τ'ων άμπελιών, και τ'ό σακκούλι της ζητιανιάς στ'ά γύρω χωριά κάποια δύστυχη έποχη. 'Όλα τ'ά παλιά περασμένα βάσανα ήταν σαν ένα σύννεφο, βουρκομένο στ'ην ψυχή της, και διαλυέται τ'ώρα σε μ'ιάν ήσυχη γλυκειά βροχή.

Τ'ό παιδί γίνηκε παληκάρι, τ'ό παιδί θυμάται! Κι' είναι κάτι σε φως γύρω τους, έτσι καθώς ο' γέρος πίνει άργά τ'ό κρασί του και τ'ά θολά του μάτια κοιτάνε πέρα μακριά. Κι' είναι σε μ'ια άτμόσφαιρα γαληνής ικανοποίησης, καθώς τ'ά δάκρυα της γριάς κυλάνε γρήγορα γύρω στ'ό εύλινο κανάτι κι' ως κάτω στ'ό παλιό σαρακοφαγιμένο τραπέζι.

ΜΥΡΙΝΗ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ

Ήταν, θυμολογώ, Κυριακή, λίγες μέρες μετά τα Χριστουγεννιάτικα. Το Σωματείο μας «η Μέλισσα» έκανε εκείνο το αλόγιστο, τού τένενο των Χριστουγέννων για τὸ δέντρο.

Οι «Μέλισσες», διασκορπισμένες γύρω-γύρω σὰ τραπέζια, περιπολούνταν τὰ μικρά, πού μιλούσαν και γελούσαν, τρώγοντας τὰ γλυκίσματα τους.

Τὸ μάτι μου έπιασε σ' ένα μικρὸ ξανθὸ με γαλατὰ μάτια, ὁποῦ διάβαζε μιά μελαγχολία πρῶσθη γιά τὴν ἡλικία του.

Εἶπε καί τὴ σοκολάτα του, τῷ λέξε τὰ γλυκίσματά του στή χάριτην πεσοπέτα του και καθόταν σιωπηλὸς φάινοται πὸς ἡ σκέρψη του πεσοπε μακριά, γιά τὸ δὲν έδινε καμιά προσοχή σ' ὅτι γινόταν γίφω του.

Αὐτὴ ἡ στάση σ' ένα μικρὸ παιδί μούκανε μεγάλη εντύπωση. Τὸν πλησίασα και τὸν ρώτησα ἂν έφαγε. Ἡ φωνή μου φαίνεται τὸν ξάφνιασε, γιά τὸ σὰν πεσιόταν ἀπὸ δνεορο, σπυροήθηκε και μὸ ἀπήντησε μ' ένα δειλὸ «μάλιστα».

Τότε τὸν ρώτησα γιά τὸ δὲν έφαγε, τὰ γλυκίσματά του, μήπως δὲν τοῦ έδωσαν;

— Όχι, μὸ ἀπάντῃ, ἀλλὰ τὰ τὰ φυλάξεω, πὸ τὸ μικρὸ μου ἀδελφὸ πὸ εἶναι στὸ σπίτι.

Δὲν ξέρω πὸς μὸ φάνηξε ἡ ἀπάντησή ἀυτὴ πὸ μικρῶ. Γιά μιά στιγμὴ πέρασαν ἀπ' τὸ νοῦ μὸν τὰ μικρὰ παιδάκια πὸν περνοῦν τὶς γιορτὲς χωρὶς γλυκίσματα, χωρὶς παιγιόνια, και φαντάσθηκα τὶ λυπημένα πὸν τὰ εἶναι ἔλπιοντες τὰ συνομηλικὰ τους γὰ πᾶζων ευχαριστιμένα, και θαύματα αὐτὸ τὸ μικρὸ πὸν θέλησε γὰ στερηθῆ ὁ ἴδιος τὰ γλυκίκα του γιά νὰ τὰ δώση τὸν ἀδελφὸ του.

Εἰπὲρ μὸς κάττω και τούπερα μερικὰ γλυκίσματα, λέγοντάς του ὅτι αὐτὰ εἶναι γιά νὰ τὰ φάγη κείνος, ἀφοῦ ἤθελε νὰ κρύψη τὰ πρῶτα γιά τὸν ἀδελφὸ του.

Εἰπὲρ μὸ κάττω και ἀρχισε νὰ τρώη ἀγά-ἀγά.

Εἶψα ξύφω γιά μιά στιγμὴ ἀπὸ κοντὰ του, καὶ ὅταν ἐπέστρεψα, τὸν βρῆκα νὰ κάθεται μπρὸς στὸ πιάτο με τὰ γλυκίκα τῶν τρῶσι. Τὸ εἶπα δὺο τρῶσι φορὲς νὰ φάγη και ἄλλα καὶ ἐκείνη δὲν πᾶγγιζε πὸ τὰ βάλα στήν πεσοπέτα του, λέγοντάς του νὰ τὰ κέρη τὸ σπύτι, νὰ τὰ φάγη με τὸν ἀδελφὸ του.

Κάποια φίλη μου, πὸν με εἶδε νᾶσολοῦμαι ἐξαορετικά μ' αὐτὸ τὸ μικρὸ, ὅταν τῆς εἶπα τὶ συνέβη, μὸ εἶπε:

— Αφῶς τὸν ἀφοῦ δὲν θέλει, φαίνεται πὸν πεσοματῆρῃς.

Δὲν ξέρω γιά τὸ αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἔλπιησα. Ὁ μικρὸς αὐτὸς πὸν γιά πρῶτὴ φορὰ ἔβλεπα, δὲν μὸν φαινόταν ὅπως τὸν χαρα-

κτῆρῃσε ἡ φίλη μου. Τὰ μάτια του ἔδειξαν καλὸ χαρακτήρα.

Ὅταν μούρασαν τὰ παιγιόνια, τὸν θυμῆθηκα.

Πῆρα ἕνα τουφεκί και ἐτρεξε και τὸν τῶδωσα, λέγοντάς του νὰ τὸ δώση τὸν ἀδελφὸ του. Μ' εὐχαρίστησε και προχώρησε νὰ μῆτῃ στὴ γραμμὴ του.

Τὸν παρακολουθούσα ἀπὸ μακριά, ὅταν τὸν βλέπω νὰ πέρην τὴ μπάλα πὸν τοῦ εἶχε τύχει και νὰ τὴ δίγη σ' ένα μικρὸ πὸν ἔκλειψε. Τὸν πλησίασα και τὸν ρώτησα γιά τὸ δώσεω τὸ παιγιόνι του.

— Εἶψα, μὸ ἀπάντησε, τὰ φύλαγα τὸ παιγιόνι μου γιά τὸν ἀδελφὸ μου, ἀλλ' ἀφοῦ μὸ δώσατε ἄλλο γιά κείνον, ἔδωσα τὸ δικὸ μου σ' αὐτὸ τὸ παιδί πὸν ἔχασε τὴ σφουρίχτρα πρὸ τούτῃ.

Ἡ ἀπάντησή ἀυτὴ τὸν μικρῶ, πὸν ἔδειχνε τόσο τὴν καλή του καρδιά, ἡ μελαγχολική του στάση, μούκανε τέτοια εντύπωση, πὸν ὅταν τὸν θυμῆθη νουμῶ ὅτι βλέπω τὰ δὺο τὸν μετὰ μᾶτια βυθισμένα στή σκοτεινὴ τους μελαγχολία, τὴν τόσο ἀνεξήγητη γιά τὴν ἡλικία του.

Ποῖος ξέρει τί νὰ σκεπτόταν, ὅταν γύρω του τᾶλλα παιδάκια γελούσαν και ἐπαιζαν χαροῦμένα.

Κάποιοι πὸν ἔδειξαν τὸν εὐνοῦν μου ὅτι ἀπάντησε τὸν καλὸν της καρδιάς μου.

Μὲ τὸ κλεισίμο τὸν σχολεῖου στερηθῆκα και τὴ Μαρίτσα. Δὲν τὸν βλέπω τώρα, καὶ δὲν πᾶνω και νὰ τὴν κρατᾶ στὸ πῖὸ ἄσφαλισμένο μέρος τῆς καρδιάς μου.

Φέτος στὸ σχολεῖο μᾶς ἐβρᾶν τὴ μᾶ πᾶτῃ στήν ἄλλη. Δὲν εἶχαμε πολὺ καιρὸ πὸν γνωοιστήκαμε, λίγες μέρες, μὰ καὶ αὐτὲς ἔφτασαν γιά νὰ ἐνόσων τις καρδιές μας σφιχτὰ τόσο, πὸν ὁ χρόνος δὲν θὰ μπῶρη πῶτῃ νὰ τις χωρίση.

Μὲς στήν καρδιά μου, ἀπ' τὴν πρῶτὴ στιγμὴ, φύτωσε τὸ δνεοτροκί τῆς φιλίας, και τὸν μετὰ ὄρα μὲ τὴν ἀφοσίωσή πὸν τὸ πῶτῃ. Δὲν χωρίσασατε οὐτε λαπτὸ στὸ σχολεῖο.

Και τώρα... τώρα σὰν κάθουμαι μόνος τὸν μικρὸ καταστῶλιστο περβολάκι μας, ὁ νοῦς μου διαρκῶς μὸν φέρνει τὸν δημορφο προσωπάκι τῆς. Και βλέπω μεμῖς τὸ κεφαλάκι κείνο με τὴ χωρίστρα στή μέση, νὰ στρέφη σὸ μὲνα τὰ γλυκίκα του μάτια, νὰ με κοιτᾶ, νᾶνοίγη τὸν τρυανταφυλλένιο στόμα και νὰ με φωνάξει... Λυπημένη τότε σουλογεῖται: «Τὶ κρίμα, τὸ κλεισίμο τὸν σχολεῖου μὸν στέρησε τὴ φιλία».

Παίδικον πνεύμα

Ἡ μαμὰ δῆρνοι τὸ Μπέμπη. Κι ὁ μικρὸς Μπέμπης τῆς λέει κλειόνοντας:

— Μὸς λὲς πὸς με δῆρνας γιά τὸν ἀγαπᾶς. Μὰ ἀγάπημα εἶν' αὐτὸ ἡ δῆρνοι!

Γεμάτῃ θυμὸ ἀφῶν και μελάνια και ὄλα, και τρέχω νὰ βρω τὴν Ζιλὰ. Ἀλοῖμοντῃ τῆς ἄμα τὴν πιάσω. Ἄλλὰ πὸν! ποῖος ξέρει

πὸν ἔχει κρυφτεῖ και σὲ πῶσεως ὄφως θὰ ξαναφανεῖ πᾶν!

Ἀφῶν τὴ Ζιλὰ και τρέχω νὰ μαζέψω τὰ χυμένα, ἐνὸς συγχρόνως στέλω νᾶγορᾶσω μελάνι, γιά νᾶποτελειώσω τὸ γραψιμό μου. Ἐγγυεῖσῃτα

Τὸ ΝΗΣΑΚΙ

Νᾶ, τὸ νηοάκι τῆς χαρᾶς μες τὸν γυαλοῦ τῆς μέση, χαρογέλο στὸ ἄπειρο γαλάζιο, ἐκστατικό... ἕνα κομμάτι σύννεφο θαρρεῖ πὸς ἔχει πέσει, και ὀρίζε, και πέρησε ἀπάνω στὸν ἀφρὸ.

Στοῦς Ἰσκιους του κάποια καλή νερότῃ μᾶς τραβοῦσε γελούσε με τὸ γέλιο μας πὸν γίνονταν τρέλο, και με χαρὰ στήν ἀμμουδιά τρέλλα μᾶς κνηνοῦσε, ἡ ἑστικῷ λῶχει κερφὸ πᾶλᾷ στὸ βυθὸ!

Ὅσα σπικᾶκια χιτᾶμε με ἄμμο και πετράδια, μ' ἕνα κομμάτι τῆς ψυχῆς στολίζαμε, πὸν κρίμα! γιά πᾶντᾶ ἴσως μᾶς ἔδειχνε, και τὰ πᾶλᾷ τᾶδῃς καίποια νυχτιὰ τὰ γκᾶξιμοε ζηλιόρικο τὸ κῆμα.

Κυρὰ τῆς Θαλάσσης

Φιλία

Μὲ τὸ κλεισίμο τὸν σχολεῖου στερηθῆκα και τὴ Μαρίτσα. Δὲν τὸν βλέπω τώρα, καὶ δὲν πᾶνω και νὰ τὴν κρατᾶ στὸ πῖὸ ἄσφαλισμένο μέρος τῆς καρδιάς μου.

Φέτος στὸ σχολεῖο μᾶς ἐβρᾶν τὴ μᾶ πᾶτῃ στήν ἄλλη. Δὲν εἶχαμε πολὺ καιρὸ πὸν γνωοιστήκαμε, λίγες μέρες, μὰ καὶ αὐτὲς ἔφτασαν γιά νὰ ἐνόσων τις καρδιές μας σφιχτὰ τόσο, πὸν ὁ χρόνος δὲν θὰ μπῶρη πῶτῃ νὰ τις χωρίση.

Μὲς στήν καρδιά μου, ἀπ' τὴν πρῶτὴ στιγμὴ, φύτωσε τὸ δνεοτροκί τῆς φιλίας, και τὸν μετὰ ὄρα μὲ τὴν ἀφοσίωσή πὸν τὸ πῶτῃ. Δὲν χωρίσασατε οὐτε λαπτὸ στὸ σχολεῖο.

Και τώρα... τώρα σὰν κάθουμαι μόνος τὸν μικρὸ καταστῶλιστο περβολάκι μας, ὁ νοῦς μου διαρκῶς μὸν φέρνει τὸν δημορφο προσωπάκι τῆς. Και βλέπω μεμῖς τὸ κεφαλάκι κείνο με τὴ χωρίστρα στή μέση, νὰ στρέφη σὸ μὲνα τὰ γλυκίκα του μάτια, νὰ με κοιτᾶ, νᾶνοίγη τὸν τρυανταφυλλένιο στόμα και νὰ με φωνάξει... Λυπημένη τότε σουλογεῖται: «Τὶ κρίμα, τὸ κλεισίμο τὸν σχολεῖου μὸν στέρησε τὴ φιλία».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ δῆρνοι τὸ Μπέμπη. Κι ὁ μικρὸς Μπέμπης τῆς λέει κλειόνοντας:

— Μὸς λὲς πὸς με δῆρνας γιά τὸν ἀγαπᾶς. Μὰ ἀγάπημα εἶν' αὐτὸ ἡ δῆρνοι!

Ανοξιμάτικη Βροχούλα

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Στὸ προηγούμενο φυλλάδιο ἐπροκήρυξα ἕνα Διαγωνισμό Λαοικών Λέξεων καὶ ἕνα Ζωγραφικῆς Σημειώσεως, πρὸς συμπλήρωσιν, προκηρῤυττω ἄλλους δύο. Ἐ, τῆσσορις ἐκτακτοὶ Διαγωνισμοὶ, μαζί με τὸν τακτικό τὸν Ἀσκήσεων πὸν θὰ προκηρῤυθῆ σὲ λίγο, καὶ τὸν ἐξακολουθητικό τὸν Λύσεων, γιά τὸ καλοκαίρι σὰς εἶναι ἐπερφηρῤυτοι. Πρῶτα ὁμῶς θὰ κᾶρω

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗΝΙΚΗ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝ. ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Ἄντι τῆς σκηνῆς πὸν ὁ Πιταρίκος συναντάται με τὴν κυρὰ Ἄννο, ὅσοι προτιμῶν και θέλουν, μπῶροῦν νὰ εἰκονογραφήσουν τὴ νυκτερινὴ σκηνὴ στὸ Λύκειο, ὅταν στὸ σκοτεινὸ διαδῆρο, ὁ φίλος μας σ' ἕνα ξαφνικὸ φῶς, προτοβλέπη τὰ «Μαδᾶ Ματᾶ». Ὁ τὸ θομῖστε βέβαια ἀντὴ τὴ σκηνή, ὅπως περὶφῤυρῤυται στὸ Ἐ. Κεφάλαιο, (φυλ. 82, σελ. 377, στήλη γ). Μόνον ἄχτες ὅτ' ὄψει σὰς, ὅτι τὰ Μαδᾶ Ματᾶ, ἡ μικρὴ ἀντὴ βοηθητική δουλίτσα, ἡ συμπληρωτικὴ ῤαχαρολύτῤυρα εἶναι ἕνα κοριτσάκι 10-11 χρονῶν. Καί κοντὰ τῆς, ἐνωοῖται, θὰ φαίνεται καὶ ἡ φρυχτὴ γυρὰ με τὴν λάμπα στὸ χέρι.

Λοιπὸν, καθέννας μπῶρη νὰ μὸς ζωγραφίσῃ ἡ τὴν μιὰ σκηνή, ἡ τὴν ἄλλη, ἡ και τὶς δύο,—χωριστὰ βέβαια,—γιά νὰ διαλέξω και νὰ συμπερῤυδοῦ στὸ Διαγωνισμό τὴν πῖὸ ἐπιτοχημένη του.

Καὶ ἄλλοι ὄροι συμμετοχῆς κτλ. εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν Διαγωνισμό πὸν προκηρῤυθῤυκα στὸ προηγούμενο.

Προθεορία: μέχρι 10 Ὀκτωβρίου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μὲ τὸ κλεισίμο τὸν σχολεῖου στερηθῆκα και τὴ Μαρίτσα. Δὲν τὸν βλέπω τώρα, καὶ δὲν πᾶνω και νὰ τὴν κρατᾶ στὸ πῖὸ ἄσφαλισμένο μέρος τῆς καρδιάς μου.

Φέτος στὸ σχολεῖο μᾶς ἐβρᾶν τὴ μᾶ πᾶτῃ στήν ἄλλη. Δὲν εἶχαμε πολὺ καιρὸ πὸν γνωοιστήκαμε, λίγες μέρες, μὰ καὶ αὐτὲς ἔφτασαν γιά νὰ ἐνόσων τις καρδιές μας σφιχτὰ τόσο, πὸν ὁ χρόνος δὲν θὰ μπῶρη πῶτῃ νὰ τις χωρίση.

Μὲς στήν καρδιά μου, ἀπ' τὴν πρῶτὴ στιγμὴ, φύτωσε τὸ δνεοτροκί τῆς φιλίας, και τὸν μετὰ ὄρα μὲ τὴν ἀφοσίωσή πὸν τὸ πῶτῃ. Δὲν χωρίσασατε οὐτε λαπτὸ στὸ σχολεῖο.

Και τώρα... τώρα σὰν κάθουμαι μόνος τὸν μικρὸ καταστῶλιστο περβολάκι μας, ὁ νοῦς μου διαρκῶς μὸν φέρνει τὸν δημορφο προσωπάκι τῆς. Και βλέπω μεμῖς τὸ κεφαλάκι κείνο με τὴ χωρίστρα στή μέση, νὰ στρέφη σὸ μὲνα τὰ γλυκίκα του μάτια, νὰ με κοιτᾶ, νᾶνοίγη τὸν τρυανταφυλλένιο στόμα και νὰ με φωνάξει... Λυπημένη τότε σουλογεῖται: «Τὶ κρίμα, τὸ κλεισίμο τὸν σχολεῖου μὸν στέρησε τὴ φιλία».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ δῆρνοι τὸ Μπέμπη. Κι ὁ μικρὸς Μπέμπης τῆς λέει κλειόνοντας:

— Μὸς λὲς πὸς με δῆρνας γιά τὸν ἀγαπᾶς. Μὰ ἀγάπημα εἶν' αὐτὸ ἡ δῆρνοι!

Ανοξιμάτικη Βροχούλα

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θῆμα: Τὸ Καλοκαίρι στήν ἐξοχή

Ἄπὸ ἕνα μόνον ποίημα θὰ μὸς σταίγη καθέννας, — ἕνα μικρὸ ὕμνο τῆς καλοκαιρινῆς ζωῆς στήν ἐξοχή, (στὸ βουνὸ, στὸν κάμφο ἢ στὴ θάλασσα, ἀδιάρρητο.)

Τὸ ποίημα, γραμμένο σὲ χωριστὸ χαρτί, μόνον του, δὲν πῤεπει νὰ ἔχη πῤερισσότερους ἀπὸ 24 μῤετρος στίχους (ἢ ἀπὸ 12 μῤετρῶν.) Τὰ ἐκτενέστερα θ' ἀποκλεισθοῦν.

Οἱ Διαγωνιζόμενοι θὰ διαιεσθοῦν σὲ δύο Τάξεις: Ἀπὸ 15 χρονῶν καὶ ἀπάνω ἀπὸ 14 χρονῶν και κάτω. Ὅσοι ἀπαρτῆτοι εἶναι νὰ σημειώσαστε και τὴν ἡλικία σας. Ἐκτός ἀπ' αὐτὴ, ὄνομα, ψευδώνυμο (ὅσοι ἐχῤετα) και τὰ λαπᾶ, ὅπως και στὸν ἀλλοῦ Διαγωνισμό. Ἀπᾶρτῆτη ἐπισημῖση ἂν λάβετε μέρος και σ' ἄλλους Διαγωνισμοὶ Ποιημάτων και τὶ Βραβεῖο ἢ Ἐπαῖνο πῤεραςε στὸν τελουατό.

Οἱ ἄλλοι ὄροι συμμετοχῆς κτλ. εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν Διαγωνισμό πὸν προκηρῤυθῤυκα στὸ προηγούμενο.

Προθεορία: μέχρι 10 Ὀκτωβρίου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μὲ τὸ κλεισίμο τὸν σχολεῖου στερηθῆκα και τὴ Μαρίτσα. Δὲν τὸν βλέπω τώρα, καὶ δὲν πᾶνω και νὰ τὴν κρατᾶ στὸ πῖὸ ἄσφαλισμένο μέρος τῆς καρδιάς μου.

Φέτος στὸ σχολεῖο μᾶς ἐβρᾶν τὴ μᾶ πᾶτῃ στήν ἄλλη. Δὲν εἶχαμε πολὺ καιρὸ πὸν γνωοιστήκαμε, λίγες μέρες, μὰ καὶ αὐτὲς ἔφτασαν γιά νὰ ἐνόσων τις καρδιές μας σφιχτὰ τόσο, πὸν ὁ χρόνος δὲν θὰ μπῶρη πῶτῃ νὰ τις χωρίση.

Μὲς στήν καρδιά μου, ἀπ' τὴν πρῶτὴ στιγμὴ, φύτωσε τὸ δνεοτροκί τῆς φιλίας, και τὸν μετὰ ὄρα μὲ τὴν ἀφοσίωσή πὸν τὸ πῶτῃ. Δὲν χωρίσασατε οὐτε λαπτὸ στὸ σχολεῖο.

Και τώρα... τώρα σὰν κάθουμαι μόνος τὸν μικρὸ καταστῶλιστο περβολάκι μας, ὁ νοῦς μου διαρκῶς μὸν φέρνει τὸν δημορφο προσωπάκι τῆς. Και βλέπω μεμῖς τὸ κεφαλάκι κείνο με τὴ χωρίστρα στή μέση, νὰ στρέφη σὸ μὲνα τὰ γλυκίκα του μάτια, νὰ με κοιτᾶ, νᾶνοίγη τὸν τρυανταφυλλένιο στόμα και νὰ με φωνάξει... Λυπημένη τότε σουλογεῖται: «Τὶ κρίμα, τὸ κλεισίμο τὸν σχολεῖου μὸν στέρησε τὴ φιλία».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ δῆρνοι τὸ Μπέμπη. Κι ὁ μικρὸς Μπέμπης τῆς λέει κλειόνοντας:

— Μὸς λὲς πὸς με δῆρνας γιά τὸν ἀγαπᾶς. Μὰ ἀγάπημα εἶν' αὐτὸ ἡ δῆρνοι!

Ανοξιμάτικη Βροχούλα

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θῆμα: Τὸ Καλοκαίρι στήν ἐξοχή

Ἄπὸ ἕνα μόνον ποίημα θὰ μὸς σταίγη καθέννας, — ἕνα μικρὸ ὕμνο τῆς καλοκαιρινῆς ζωῆς στήν ἐξοχή, (στὸ βουνὸ, στὸν κάμφο ἢ στὴ θάλασσα, ἀδιάρρητο.)

Τὸ ποίημα, γραμμένο σὲ χωριστὸ χαρτί, μόνον του, δὲν πῤεπει νὰ ἔχη πῤερισσότερους ἀπὸ 24 μῤετρος στίχους (ἢ ἀπὸ 12 μῤετρῶν.) Τὰ ἐκτενέστερα θ' ἀποκλεισθοῦν.

Οἱ Διαγωνιζόμενοι θὰ διαιεσθοῦν σὲ δύο Τάξεις: Ἀπὸ 15 χρονῶν καὶ ἀπάνω ἀπὸ 14 χρονῶν και κάτω. Ὅσοι ἀπαρτῆτοι εἶναι νὰ σημειώσαστε και τὴν ἡλικία σας. Ἐκτός ἀπ' αὐτὴ, ὄνομα, ψευδώνυμο (ὅσοι ἐχῤετα) και τὰ λαπᾶ, ὅπως και στὸν ἀλλοῦ Διαγωνισμό. Ἀπᾶρτῆτη ἐπισημῖση ἂν λάβετε μέρος και σ' ἄλλους Διαγωνισμοὶ Ποιημάτων και τὶ Βραβεῖο ἢ Ἐπαῖνο πῤεραςε στὸν τελουατό.

Οἱ ἄλλοι ὄροι συμμετοχῆς κτλ. εἶναι ὁ ἴδιος με τὸν Διαγωνισμό πὸν προκηρῤυθῤυκα στὸ προηγούμενο.

Προθεορία: μέχρι 10 Ὀκτωβρίου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μὲ τὸ κλεισίμο τὸν σχολεῖου στερηθῆκα και τὴ Μαρίτσα. Δὲν τὸν βλέπω τώρα, καὶ δὲν πᾶνω και νὰ τὴν κρατᾶ στὸ πῖὸ ἄσφαλισμένο μέρος τῆς καρδιάς μου.

Φέτος στὸ σχολεῖο μᾶς ἐβρᾶν τὴ μᾶ πᾶτῃ στήν ἄλλη. Δὲν εἶχαμε πολὺ καιρὸ πὸν γνωοιστήκαμε, λίγες μέρες, μὰ καὶ αὐτὲς ἔφτασαν γιά νὰ ἐνόσων τις καρδιές μας σφιχτὰ τόσο, πὸν ὁ χρόνος δὲν θὰ μπῶρη πῶτῃ νὰ τις χωρίση.

Μὲς στήν καρδιά μου, ἀπ' τὴν πρῶτὴ στιγμὴ, φύτωσε τὸ δνεοτροκί τῆς φιλίας, και τὸν μετὰ ὄρα μὲ τὴν ἀφοσίωσή πὸν τὸ πῶτῃ. Δὲν χωρίσασατε οὐτε λαπτὸ στὸ σχολεῖο.

Και τώρα... τώρα σὰν κάθουμαι μόνος τὸν μικρὸ καταστῶλιστο περβολάκι μας, ὁ νοῦς μου διαρκῶς μὸν φέρνει τὸν δημορφο προσωπάκι τῆς. Και βλέπω μεμῖς τὸ κεφαλάκι κείνο με τὴ χωρίστρα στή μέση, νὰ στρέφη σὸ μὲνα τὰ γλυκίκα του μάτια, νὰ με κοιτᾶ, νᾶνοίγη τὸν τρυανταφυλλένιο στόμα και νὰ με φωνάξει... Λυπημένη τότε σουλογεῖται: «Τὶ κρίμα, τὸ κλεισίμο τὸν σχολεῖου μὸν στέρησε τὴ φιλία».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ δῆρνοι τὸ Μπέμπη. Κι ὁ μικρὸς Μπέμπης τῆς λέει κλειόνοντας:

— Μὸς λὲς πὸς με δῆρνας γιά τὸν ἀγαπᾶς. Μὰ ἀγάπημα εἶν' αὐτὸ ἡ δῆρνοι!

Ανοξιμάτικη Βροχούλα

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Στὸ προηγούμενο φυλλάδιο ἐπροκήρυξα ἕνα Διαγωνισμό Λαοικών Λέξεων καὶ ἕνα Ζωγραφικῆς Σημειώσεως, πρὸς συμπλήρωσιν, προκηρῤυττω ἄλλους δύο. Ἐ, τῆσσορις ἐκτακτοὶ Διαγωνισμοὶ, μαζί με τὸν τακτικό τὸν Ἀσκήσεων πὸν θὰ προκηρῤυ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ
 οι συνδρομηταί μου, διαν
 λήγη ή συνδρομή των, να
 την ανανεώνουν άμεσα,
 χωρίς να με υποβάλλουν εις
 τόν κόπον και τὸ έξοδον να
 τὸ υπενθυμίζω σὺν καθέ-
 να ιδιαιτέρως. Ἡ ἔγκαιρη
 ανανέωση τῆς συνδρομῆς
 εἶναι τὸ πρώτιστον χρέος
 τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.
 Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 24ου Διαγωνιστοῦ.
 Τοῦ φυλλάδιου τοῦ του αἰ λόστις εἶναι δε-
 νται μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου.
 (ΣΗΜ. — Τοῦ προηγουμένου ἡ προδε-
 σμια εἶναι μέχρι 3 Ὀκτωβρίου καὶ δχι 30
 ὥπως κατὰ λάθος ἐτυπώθη.)

538. Δελφίνοσ
 Αὐτοῦ εἶν' ὁ ἀγίθετοσ
 Βεβαίωσ τοῦ Ἀράκη,
 Κι' ἔχει καὶ μὴ ἐξχωριστῆ
 Γιά τὰ λουλούδια ἀγάπῃ,
 Γιατὶ με κάλοια ἔν στολισθῆ,
 Πρωτεύουσα μᾶσ νῆσου
 Κεῖ-κάτω στῆ Μεσόγειο
 Θά γίνῃ, —σουλγιόσου!
 Μελαχροινῆ Κυπριοπούλα

539. Συλλαβογράφος
 Με τὴν ἴδια τῆ σειρά
 Πούχουν καί-σ' Ἀφραβητάρι,
 Διὰ ψήφια μοναχά
 Καὶ συριστικὸ ἄν πᾶρη,
 Κάνει ὁ λύτης σὶτὸ λεπτὸ
 Βασιλιά ἀρχατο γνωστὸ.
 Ἐβνικῆ Νῆσοσ

540. Μεταγραμματισμὸς
 Τόχο σὸδ δαχτυλίδι μου,
 Πολύτιμα στολίδι μου,
 Τοῦ ἀλλάξω τὸ λαίμω,
 Καὶ σὺν Ὀρχομενῶ,
 —Τι εὐκόλη δουλειά! —
 Τὸ κάνω βασιλιά.
 Ἡρᾶ

541. Δημόδες Ἀντίγκα
 Πετεινὸσ ἀναβρακάτοσ,
 Καὶ σιδερομοντοσουνάτοσ,
 Ἄν τινάξῃ τὸ φερέτ του
 Θά συνάξῃ τὰ παιδιὰ του.
 Γερμανὸσ

542. Χειρῶνυλοσ
 *
 * * * * *
 + * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Καθῆκὸσ : οἱ σταυροί, ναύαρχοσ Σπαρτιάτῃσ οἱ ἀστερίσκοι, παρλιόχῃσ τῆσ Γραφῆσ. Ὀριζοντίωσ, σταυροὶ καὶ ἀστερίσκοι ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρᾶν : ὄροσ τῆσ Ἑλλάδοσ, φῶνῆεν, νῆσοσ τοῦ Αἰγαίου, ἐπιθετογ δηλωτικὸν χαρακτῆροσ, σύνδεσμοσ, σύμφωνον, ὑποκοράτωρ τῆσ Ρώμησ, θλαφοὶσ κρότοσ, πόλισ τῆσ Ρωσσίας.
 Ἐλιάνκ

543. Κλίμαξ
 Σ --- Σ
 Σ --- Σ
 Σ --- Σ
 Σ --- Σ
 Σ --- Σ
 Σ --- Σ
 Σ --- Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ θάναγνωσθοῦν ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρᾶν : Ποταμός, πλοῖα, νῆσοσ, ἀρχιπέλαγοσ τοῦ Αἰγαίου, βασιλεὺσ τῆσ Αἰγύπτου, ρωμαίοσ Δῆμαρχοσ. Μαγιολεδάουδο

544. Μαγική Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνωσ
 Ἀγὸ τὸ φυτὸ εἶναι πολὺ κα-
 λὸ, Νιόνιο μου! Εἶναι δηλητήριο!
 Μὰ πῶσ τὸ λένε;
 — Σοῦ τὸ εἶπα.
 Πολύφημοσ

545. Μικτὸν
 ο-κλς-α-μ-αη-κρμς-ου-γγν
 Λάρμων Ἀστῆρ

546. Γρίφοσ
 Οἱμοι! τὰ σκηνιά τι
 κρ' μὴ! ζοῦν τοὺσ ΛΟΥΣ
 Χρυσὸ Ἄκτισ

Διὰ τοὺσ Γαλλομαθεῖσ
547. Calimbour.
 Quelle difference y a-t-il
 entre un peintre et un coif-
 feur?
 Μελαχροινούλα.

ΑΥΣΕΙΣ
 ἰὼν Πνευμ. Ἀκτισ, τοῦ φύλ. 21
 816. Ἀμφιπόλισ (ἀμφί, α, Ρᾶ, ὄσ.) — 817. Κρησιδῶν (Κῆρ, χι, Δῶν.) — 818. Κύπροσ-Κύροσ. — 819. Πίοσ, ποία, πῶν. — 320. Ε-ΔΕΦΑΣ - ΚΥΘΗΡΑ (*ΕΚτωρ, ΑΥκοσ, *ΕΘμον, ΦΗμη, ΑΡᾶ-χνη, ΣΑρωσ.) — 321. Κ' Σ Σ Σ
 322. ΣΗΚΟΥ- Ε Κ Ο
 ΑΝΑΣ (*Ησαῦ, ΡΙΜ
 κιννοῦν, Οἶνοσ, ΚΑΛΑΜΟΣ
 ὄρκα, ἀκοχ, ναὺσ.) ΙΘΣ
 — 323-325. 1. Ὁ Ρ Ο Ε
 Ἄλμυροσ, 2. Ὁ Π Σ Α
 Σοφοκλῆσ, 3. Τὸ Ἰωάννινα. — 326-330. μονῆ, μανία, ὄμην, μάνα, μνεία. — 331. Ὁ Διομήδοσ διακρίθη ἐν Τροίᾳ (ο, δύο μι δίς, δι' ε, κριθῆ, ἐν, τρία.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 ἑωσ 10 τὸ πολὺ λέξισ με ἑλπίσ ἐπιφάνεια ὄρ. 6 τὸ ἐλάχιστον ἑπίφανα. Πέραν τὸν 10 λέξεων 60 λεπτά 70 καὶ με κεφαλαία ὄρ. 4.
 Ὁ χωριστὸσ στίχοσ ὄρ. 3.
 Ἡ ἀποπληρωμῆ εἶναι ἀπαραίτητη.

Κ' — 711
 Ἐ να γλυκέρωνοσ πούλακι ἐξ ἔρθη να
 Ἐ τραγοῦδῃ τῆσ πῆ δερμῆσ μου
 εὐχῆσ στῆ γιορτῆσ σου, ἀγαπητένη μου
 ΝΙΣΣΕΤΑ.
 ΠΟΥΡΟΥΓΕΝΝΗΤΗ

Κ' — 712
 Ἐ θαρσιτᾶ δούρεσ ἐσ μοῦ ἔστειλαν Μ. Μο-
 στικᾶ. Θά εἶχαν τὴν καλοσὴν να περι-
 μένουσ λίγο; Γυρνόντῃσ ἀπὸ τὴν ἐξοχῆ,
 ἔμειωσ θά τοὺσ τάνταποδῶσ.
 ΒΑΡΩΝΕΣΣΑ

Κ' — 713
 Τι γίνεσαι, ἐμὲ ἴδῃ; καὶναὶ τὸ γράμμα
 σου;
 ἘΒΕΛΛΟΥΝ

Κ' — 714
 ὄν Μιλόωφ, δέχομαι ἀλληλογραφία.
 Φ ἄσο: Ὅσοσ ἔστειλαν Μ. Μοστικᾶ
 εὐχαριστᾶ πολὺ Ἄπὸ λοιποῦσ περιμένα.
 Ἄναλλάξωσ κάρτεσ ἠθοποιῶν καὶ τοῖεκα
 (Κ' — 553).
 Ραχλάνη, ἀκόμα να περιμένα γράμμα
 σοσ; Μαρᾶδο. Βίλλυ Ντόβ

Κ' — 715
 Διαπλασάσομεσ, μὴ ξεχνᾶσ τὸν διαγω-
 νισμὸ μου (Κ' — 639).
 Τρικκαλινοσ

Κ' — 716
 Μιμίκα, Ἰούλιε Καίσαρα, Κυρᾶ-Κυραλί-
 να; ἀναλλάσομεσ τετραδιάδια;
 Μαγικῆ Νυχτιᾶ, Ἐκάβη
 (Κ' — 717)

Κ' — 718
 Ἐ Μοστικῆ Ἀστρονομία, πολὸ τὸ πῆρεσ
 ἄπανω σοσ. Σὲ προκαλῶ να με ἀνα-
 κλιφῆσ; ἐάν ὄχι, εἶσαι ἡττημέν. Ναπολεῶν

Κ' — 719
 Σ τὴν ΤΡΕΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ καὶ ἐν γένει
 Σ σ' ἄλεσ τῆσ ΜΑΡΙΚΕΣ, ΠΑΝΑΠΟΤΕΣ-ΙΔΕΕ
 εὐχομαι ἐπ' τὴν καρδιὰσ μου κλιεῖσ εὐχῆσ.
 ΟΜΟΡΡΗ ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

Κ' — 720
 Τόσο γρήγορα με λησιμόνασ, Ἐλλη-
 τὸ Βάγια; περιμένα ἐπιστολῆσ σου ἔξ-
 παντοσ. Ἡ ἄσοσ μου εἶναι: Δοριμᾶρι Θη-
 ὄων. Τυροκλιεκα

Κ' — 721
 Διαπλασάσομεσ, Μεγάλη χαρᾶ θά μοῦ
 ἔφερῃσ τὰ τετραδιάσ σοσ. Λαφνούλα,
 Ψαρσοπούλα, Τσοπανοπούλα, Τρέλλο
 Φοιτητάκι, ἀλληλογραφῆμοσ; Ἐστῆτε
 στῆ ἄσο: Νίτσα Πασοκίνοσ, Ταχυδρ. Κ16,
 201, Λευκωσία Κύπρου.
 Ἀφελῆσ Κυπριοπούλα

Κ' — 722
 Ὅλα τὰ φιλάνθρωπα παιδιὰ δημοσιεῖου
 τὸ διαγωνισμὸ τοῦ Βασιλείου τῆσ Κυ-
 προυσ.
 Φλώρησ Οδρανῆσ

Κ' — 723
 Βίλλυ Ντόβ, κρῆθουμαι πὲ ψευτόνομα;
 Ἐνὸ ἐνὸ σὲ ξέρω. Ἄν πάσω τῆσ ἀπο-
 κλιφῆσ.
 ΓειάΣΑΣ

Κ' — 723
 Σ ἀνέχεια ἐκ τοῦ προηρομένου: Σίσυφοσ
 — Χαλῆπῆτροσ, Μάρκοσ Καβαλόρησ —
 Σπύρολοσ, Βίμαρη—Μαδθῆνοσ, Λάου-
 μα Αἰκλιάντ — Βολιτέρα. (Ἐπειτα συνέ-
 χεια) Βασιλεὺ τῆσ Γροθιάσ, ψολᾶου ἔχω
 ἀντιπρόσωπον.
 Μαρκήτιοσ Σατομαριάν

Κ' — 724
 Ἀυγαρία = Ζαχαριόδοσ, Χαρτεροῦχτρο
 = Νικολάουλοσ, Χιονελοῦλοδοσ = Πα-
 ρασκενᾶ. Μελίσοσ = Ἀγγελουλοῦλοσ Τρο-
 κόντα = Γεῖφι. ΠΑΤΚΑΝΙΝΗ

Κ' — 725
 Κατέφθασα καί... τρέπετε, Μαγεμένο
 Βασιλόπουλο. Κασσιόπη, Ἰνδιάνα, ὄσ
 ξέρω. Λαχῆτροσ τῆσ Ἐλευθεριάσ, γιατί δὲν
 στέλεισ κανένα σοσ γράμμα σὶτὸ Αἰτάλασ;
 ΚΥΤΥΗΜΕΝΟ ΠΟΥΛΗ

Κ' — 726
 Νοστιμῶλη, γράμμα σταλέν μοι ἐπε-
 στροφή, τοῦ γραμματικοῦμοστὸ μὴ
 γνωρίζοντοσ τὴν ἄσο. Γράφε; Ἰωάννην
 Κατσουλήρην p. r. Χαλάνδριον.
 Κούλλα τοῦ Ἀδούσοσ

Κ' — 727
 Πρωτοραπινόντασ ἀπὸ Διαπλασάσομοσ,
 χαίμετὰ δούρεσ ἐσ ἰδιαιτέρωσ Βιτσιρί-
 κων, ΓειάΣΑΣ καὶ Ἄδρατον Ἀστρονομῶν.
 Ὑποψήφιοσ Διμαρχοσ.

Κ' — 728
 Διαπλασάσομεσ, καὶσ, ἄ ὄ ἄρνηθῆ να
 ἀλληλογραφῆσ με τὸν.
 Ὑποψήφιον Διμαρχον

Κ' — 729
 Πρωτοραπινόντασ σὺν κώδο τῆσ Δι-
 απλάσομοσ, ἀναλλάξωσ τετραδιάσομ,
 καρποῦσ με δούρεσ; ἰδιαιτέρωσ με Ἐ-
 κτωπούλα. Δαμρομένη Ματιά, Ἀστῆρα τοῦ
 Πόντου καὶ Κόρη τῆσ Κεῖκιοσ.
 Ὑποψήφιοσ Διμαρχοσ

Κ' — 730
 Ζουλιέκα, Ἀνδραλουσία, Μυρίων, Μουσῶ-
 ντισ, Ἀραουλλῆ, ἀναλλάξομεσ τετρα-
 διάσασ;
 Μαγικῆ Νυχτιᾶ, Ἐκάβη

Κ' — 731
 Λεκιῆ, Πατρινοπούλο, Κόκκινη Πακα-
 ροῦνα, Τελεινὴ Ἰηροῦλα (Μῆ μου Ἄ-
 πτοσ, Ἀεροπόρη, Πεταρούδα τῆσ Χωροσ,
 Ἄλκη, Μοῦεμ, Μυριέλλα, Γκόλα, Λαοῦ-
 χαρτο. Χάρη Μιρῆνα, Βαρωνέσοσ. Ἐν-
 ὄσοσ Σουλιώτῃ, Ἀστῆρα; Τετραδιάσομ ὄσ
 ἔστῆτε καὶ ἄσ μινῶν, να κερμῆνωσ ἑσ-
 μη; Ἄν δὲν θέλετε να στείλετε, ἐπιστρέ-
 φετῆ τὰ δούρεσ μου (Κ' — 69). Ἐκάβη

Κ' — 732
 Φληρικῆ Ἄδρα = Κατῆνα Μπάταρη-
 Γεώργιοσ Ἀβέρωφ

Κ' — 733
 Πέτρο Ρισσοῦ, πότε ὄ ἔρχοιτὸ καὶ κη-
 νῆγι; Λαγαυικὸ

Κ' — 734
 Ζητοῦσε εἰσ ἀλληλογραφῆν τὸ Κλαμῆ-
 νο Βιολι. Σαφῆρῆ τῆσ Ἡπειροσ
 Παναγιώτοσ

Κ' — 735
 Ρακέτα—Κανογιάννη. Ἄδρα τοῦ Πανα-
 γητιώσ Μ. Κασσιόπουλοσ, ἄν φα-
 σουλάκησ; Ἀποστολάκη. ΤΡΙΟ

Κ' — 736
 Νησιωτεπούλα καὶ Πομπόνηρη, μὴ
 δὲν εἶπαμε πῶσ ἴταν φιλοσοφία, ἀπο-
 κλιφῆσ ἴταν.
 ΖΙΖΑΝΙΑ

Κ' — 737
 Ἀλκη, (ἐν κη ὄρῶ), ἔπεισο ἔξω. Εἶπα
 Ἄννα, μὰ ὄχι Ε... Μὰ χαρᾶ μου ὄμοσ
 θά λάβω ἐνα σοσ τετραδιάσ — Ἐστράτη

Κ' — 738
 Πίστισ-Πατριῆ, δέχομαι καὶ εὐχαρι-
 στᾶ, μὰ σὲ προκαλῶ, στείλε μοι πῶ-
 τοσ, Πηλιοερετικῆ Κεράσι, ἀλληλογρα-
 φοῦμε; ἄσο; Ἄνδρα Μπιάννα Κωνσταν-
 τῆσ. (διὰ Στρατῆρη), Χαλέπα, Χανιὰ Κρή-
 τῆσ. ΣΤΑΡΑΤΗ

Κ' — 739
 Νησιωτεπούλα, Βαρωνέσοσ, Ροδο-
 ὄσκατοσ Ἡᾶ, ἀναλλάξομεσ Μ. Μο-
 στικᾶ ἄσοσ μου; Γεράσιον Ζερβόν. Κά-
 λυμνον. Κασσιόπη

Κ' — 740
 Ὅσα Διαπλασάσομεσ μοῦ ἔστειλαν τε-
 τραδιάσ ἡ γράμμασ δὲ δεχθοῦνε τὰ
 εὐχαριστᾶ μου ἄσ. Κι' ἄσ ποὺ γράφου
 τώρα στῆ νέα ἄσο: Β. Ι. Πλατ-Ρεσᾶν,
 Μοσιλίνα, διὰ: Ἐβνιούλα

ΜΗ ΑΠΕΜΟΝΕΙΤΕ πῶσ κάθε παραγ-
 γελιά σοσ, γὰ να ἐπιτελεῖται ἔμειωσ,
 πρῆται να συνοδούετῃ καὶ με μὴ τυποῦ-
 νῆτανία, ἐκ αἰτίσ πῶσ στέλλομεν τὸ
 φύλλο καθε ἔδομοδα.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ;
 Εἶναι ἀπλοῦστῆτο : Θά προμηθευθῆτε ὄσοσ πε-
 ρισσότεροσ μιορεῖτε.

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
 καὶ θά τοὺσ πάρετε μαζί σοσ σὶτὸ ταξίδι, στῆν ἐξοχῆ,
 ὄπου θά πᾶτε, — ἄλλὰ μ' ὄπου θά μείνετε, — γὰ να
 περάσετε τῆσ Διακοπέσ.

Κε' ἕνασ μόνωσ Τόμοσ τῆσ Β' Περιόδοσ ἀρ-
 κεί, με τῆσ 400 του σελίδεσ, με τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθι-
 στορήματα του καὶ με τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει.

Τιμοκατάλογοσ δημοσιεύεται σὶτὸ φυλλάδιο
 συχνά. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαιροσ τὴν
 προμηθειά σοσ, ἄν θέλετε να περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!